

[Lone Dybkjær]

ger område for område med angivelse af problemer, f.eks. flaskehalse og midler til at fjerne dem, bl.a. uddannelse og omskoling. Vi har de makroøkonomiske analyser. Dem har vi set flere af. De taler også for, at en arbejdstidsnedsættelse rigtigt gennemført kan hjælpe på beskæftigelsen, men vi mangler altså de meget konkrete analyser, der viser, hvordan det kan lade sig gøre.

Der er ingen tvivl om, at det radikale venstres perspektiv er, at vi får en arbejdstidsnedsættelse – jeg tror, vi får det helt af sig selv, for den sags skyld – og at vi skal prøve på at etablere en mere fleksibel arbejdstid, som også venstres ordfører var inde på. Vi kan bare ikke komme nogen skridt ad denne vej, hvis ikke vi får et bedre grundlag at vurdere tingene på, fordi vi risikerer blot at øge arbejdsløsheden, og det var ikke det, der var meningen med det.

Vores perspektiv er altså, at vi af menneskelige grunde får en nedsat arbejdstid. Vi mener, at vi skal arbejde henimod det, hvis ikke det betyder, at vi øger arbejdsløsheden i øvrigt eller bringer os i større økonomisk uføre, end vi i øvrigt er i. Det afgørende er nu, at regeringen får sat det arbejde i gang, som den faktisk burde have sat i gang den 24. maj sidste år, da folketinget vedtog den dagsorden. Det skal vi opfordre regeringen til. Ellers tror vi, det går galt, når vi kommer til de overenskomstforhandlinger, der skal foregå her i løbet af året og til næste år, og hvor regeringen jo som chef for den offentlige sektor er en meget vigtig del.

(Kort bemærkning).

Svend Auken (S):

Jeg vil gerne sige til fru Lone Dybkjær, at jeg var glad for at høre hendes tale her. Den analyse af den redegørelse, vi diskuterer i dag, svarer nøje til den analyse, jeg har foretaget. Jeg mener, vi har mistet – i strid med folketingets vedtagelse, som også fru Lone Dybkjær sagde det – kostbare måneder i analysearbejdet. Jo tættere vi kommer på de faktiske overenskomstforhandlinger, jo sværere bliver det at lave disse ting i en nogenlunde afslappet atmosfære. Derfor vil jeg gerne give tilslutning til det forslag, fru Lone Dybkjær har stillet, men med forhistorien i baghovedet er vi nødt til ved den forespørgselsdebat, der kommer inden længe, nøje at

præcisere, hvad det er for en opgave, vi gerne vil have løst, sådan at arbejdsministeren – for jeg tror, arbejdsministeren er meget mere positiv end hendes redegørelse; det kan jeg selvfølgelig tage fejl i – har et rygstød over for hr. Tørnæs og venstre og det konservative folkeparti og vennerne i Dansk Arbejdsgiverforening. Jeg tror, det er nødvendigt, at der er denne præcisering, og jeg kan sige, at det forslag, som fru Lone Dybkjær her har stillet, er der, så vidt jeg kan vurdere det, et klart flertal for i folketinget, altså for at man kommer videre ad de baner, der er skitseret.

Bente Juncker (CD):

Jeg vil også gerne takke ministeren for redegørelsen.

Til indledning vil jeg gerne slå fast, at centrum-demokraterne til trods for den store arbejdsløshed stadig står fast på, at en nedsættelse af den ugentlige arbejdstid alene afgøres ved forhandling mellem arbejdsmarkedets parter. Vi ønsker altså ikke tvang her fra folketingets side.

Det kan jo være fristende i en tid med så mange arbejdsløse at medvirke til en tvungen nedsættelse af arbejdstiden fra de ca. 40 timer til 35 timer. Umiddelbart kan det se ud til, at det vil give flere arbejdspladser, og jeg skal da heller ikke helt afvise, at det på få store virksomheder vil kunne give nogle flere arbejdspladser, ligesom det sikkert ville kunne give det inden for den offentlige sektor, hvis man vil det. Men vi støder uvilkårligt på nogle økonomiske problemer. De få virkelige store virksomheder, vi har herhjemme, vil få nogle øgede omkostninger. Den offentlige sektor vil også få øget omkostningerne, øget udgifterne betydeligt, og det er ikke ligefrem det, CD ønsker i disse år. Vi ønsker tværtimod at begrænse de offentlige udgifter.

Nedsat arbejdstid med lønkompensation er fuldstændig urealistisk, også når det gælder små og mellemstore virksomheder, og det er jo hovedstrukturen i hele det danske erhvervsliv. Vi mener derfor ikke, at tiden for øjeblikket er til at pålægge erhvervslivet disse øgede byrder i form af øgede lønudgifter, flere direkte personaleomkostninger og øgede bidrag samt udvidelse af maskinpark osv. Vi synes simpelt hen ikke, at det er nogen god idé.